

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z wniosku F.F.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 21 lipca 2020 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 23 sierpnia 2018 r., sygn. akt III AUa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**
- 2. zasądza od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. decyzją z dnia 3 listopada 2016 r. odmówił przyznania F.F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową.

Wyrokiem z 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV U [...] Sąd Okręgowy w Z. oddalił odwołanie powoda od w/w decyzji ZUS w Z. Kwestią sporną w przedmiotowej sprawie było ustalenie, czy odwołujący się spełnia przesłanki do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową, wskazane w art. 35 ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz członków ich rodzin, w szczególności, czy

jego niezdolność do pracy nie powstała w okresie odbywania czynnej służby wojskowej, o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt tejże samej ustawy.

Sąd Okręgowy stwierdził, że prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Z. z 16 czerwca 2011 r. w sprawie IV U [...] ustalono, że wnioskodawca F.F. jest niezdolny do pracy, lecz ta niezdolność nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. W przedmiotowej sprawie wnioskodawca nie wskazał na żadne nowe okoliczności, które nie byłyby już przedmiotem oceny w sprawie IV U [...].

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 23 sierpnia 2018 r., sygn. akt III AUa [...] oddalił apelację wnioskodawcy F.F.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w [...] apelacja była bezzasadna. Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd pierwszej instancji wskazał na prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Z. z 16 czerwca 2011 r. w sprawie IV U [...], w którym ustalono, że wnioskodawca F.F. jest niezdolny do pracy, lecz ta niezdolność nie pozostaje w związku ze służbą wojskową. W niniejszej sprawie odwołujący się nie wskazał na żadne nowe okoliczności, które nie byłyby przedmiotem oceny w prawomocnie rozpoznanej sprawie IV U [...]. Również w apelacji odwołujący zakwestionował jedynie orzeczenie komisji lekarskiej ZUS, argumentując, że dwa schorzenia (zaburzenia nerwicowe i choroba wrzodowa) zostały rozpoznane u niego już podczas służby wojskowej i stały się przyczyną przedterminowego zwolnienia ze służby. Według Sądu Apelacyjnego, argumentacja odwołującego się była już przedmiotem analizy w sprawie IV U [...] i w sprawie odwoławczej III AUa [...], w której w dniu 18 stycznia 2012 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację F.F.. W tym poprzednim postępowaniu sądowym dwa zespoły biegłych stwierdziły, że u odwołującego nie zachodzi niezdolność do pracy w związku ze służbą wojskową, uwzględniając także i obecnie podnoszone przez apelującego kwestie dotyczące rozpoznania choroby wrzodowej i nerwicy. Zatem w ocenie Sądu drugiej instancji, nie ma wątpliwości, że wnioskodawca jest całkowicie niezdolny do pracy, jednak niezdolność ta nie powstała w okresach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz członków ich rodzin, stąd też nie przysługuje mu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową.

We wniosku z 7 grudnia 2018 r. o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w[...] z 23 sierpnia 2018 r., sygn. akt III AUa [...] w całości, wskazał, że w sprawie występuje istotna błędność stanowiska zajętego przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, polegająca na niewłaściwej wykładni art. 30 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz członków ich rodzin, przez pominięcie, że w myśl tego artykułu inwalidztwo, w zależności od przyczyny jego powstania może pozostawać w związku ze służbą wojskową albo bez związku z tą służbą i rozróżnienie to ma jedynie wpływ na wysokość świadczenia rentowego. Z materiału sprawy wynika natomiast bezspornie, że wnioskodawca jako żołnierz niezawodowy, został faktycznie zaliczony do jednej z grup inwalidów jeszcze w okresie odbywania czynnej służby wojskowej. W ocenie skarżącego orzeczenie Sądu Apelacyjnego pomija wyrok Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 1978 r. W ocenie skarżącego Sady bezkrytycznie przyjmują jako zasadne twierdzenie Komisji Lekarskiej ZUS, że jego schorzenia nie powodują niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową, jak i w trakcie trwania służby wojskowej, schorzenia te bowiem zostały u niego stwierdzone w czasie odbywania służby wojskowej, stając się przyczyną przedterminowego zwolnienia go z tej służby. Skarga jest oparta o zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 30 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz członków ich rodzin.

Skarżący wnosi o uchylenie i zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego poprzez przyznanie mu prawa do renty inwalidy wojskowego bez związku ze służbą wojskową zgodnie z prawomocnym orzeczeniem Centralnej Wojskowej Komisji Lekarskiej nr [...] /3/68, a ponadto zasądzenie od strony pozwanej – na rzecz wnioskodawcy – zwrotu kosztów procesu za wszystkie instancje według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Apelacyjny w [...] i rozstrzygnięcia o kosztach procesu za postępowanie kasacyjne.

Pismem z dnia 16 stycznia 2019 r. organ rentowy odpowiedział na skargę kasacyjną. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy twierdzi, że skarga kasacyjna odwołującego się nie spełnia przesłanek uzasadniających przyjęcie jej do rozpoznania. Ogranicza się bowiem do lakonicznego uzasadnienia wniosku o

przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazując na błędność stanowiska zajętego przez Sąd Apelacyjny. Organ powtarza, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy, jednak niezdolność ta nie powstała w okresach, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz członków ich rodzin. Dlatego też, zdaniem organu rentowego, odwołujący nie ma prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku ze służbą wojskową.

Organ rentowy wnosi o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w razie uwzględnienia wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, wnosi o oddalenie skargi kasacyjnej z uwagi na brak uzasadnionych podstaw oraz o zasądzenie od odwołującego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Ponadto, zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien zatem wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji

interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Trzeba ponadto wskazać, że odwołanie się do wniosku o potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, że budzi poważne wątpliwości (ze wskazaniem na czym te poważne wątpliwości polegają), nie doczekał się wykładni, bądź, że jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002 nr 12, poz. 151 i z 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231). Ponadto rozstrzygnięcie wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia, ani do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni, bądź w drodze zwykłego zastosowania przepisów prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP-wkładka 2003 nr 13, poz. 5). W przedmiotowej sprawie zwraca uwagę fakt braku zarzutów naruszenia przepisów postępowania i wobec tego wiążące są dla Sądu Najwyższego ustalenia faktyczne oraz ich ocena prawna zawarta w zaskarżonym wyroku, co pozostaje w zgodzie z art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Dla przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wystarcza powołanie się na to, że zaskarżone orzeczenie Sądu drugiej instancji jest dla powoda "krzywdzące". Samo niezadowolenie strony z rozstrzygnięcia zawartego w orzeczeniu Sądu drugiej instancji nie mieści się w katalogu objętym art. 398⁹ § 1 k.p.c. i dlatego nie jest wystarczającym argumentem przemawiającym za potrzebą rozpoznania skargi kasacyjnej (postanowienie z dnia 20 września 2012 r., I PK 92/12, LEX nr 1675320).

Ponadto należy stwierdzić, że w przedmiotowej sprawie funkcjonuje również polemika skarżącego z sądową oceną materiału dowodowego, co wymyka się spod oceny w tym zakresie Sądu Najwyższego na mocy art. 398³ § 3 k.p.c.

Z powyższych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

Na podstawie art. 98 k.p.c. zasądza się od odwołującego się na rzecz organu rentowego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.